

[Boeck-Hansen.]

Forsvarsordning. Jeg vil gerne spørge: Hvem er det nu egentlig, der faar Ansvar for den? Det er efter Grundloven den højtærede Forsvarsminister, men han maa vel nok have Lov til over for Vælgerne at bære denne tunge Byrde sammen med de øvrige Ministre. Ja, hvis det gaar godt, er det jo ingen Sag — men hvis det nu ikke gaar godt, hvem bærer han saa Ansvar for? Det er det uhyggelige store Spørgsmaal netop i denne Sag, som er noget ganske for sig selv. I Japan maa en Minister med sin egen Person staa til Ansvar, hvor der ikke er nogen at staa til Ansvar over for, nemlig ved at begaa Harakiri. Der er vist ingen, der tror, at nogen af vore Ministre vilde kaste sig over Kniven. Men det er meget, meget trist, at man kan komme til at staa over for et saadant Eksempel paa, at man ikke ved, hvem de ansvarlige staaar til Ansvar over for.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen paa hans Skattejagt; det ærede Medlem var jo paa Jagt efter retfærdige Skatter, men retfærdige Skatter gives ikke. Det ærede Medlem var inde paa, at Arbejdsgivere var nyttige Væsener, men han var aabenbart ikke klar over, at de virkelige Arbejdsgivere er Forbrugerne, og det er ganske naturligt, at naar man laver Varefordyrelse og Prisforfalskning og dermed mindsker den Beskæftigelse, som de virkelige Arbejdsgivere, Forbrugerne, skaffer, faar man den Arbejdsløshed, som vi har.

Hvis det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen mener, at naar man laver en øget uproduktiv Udgift til Militæret og derved i Virkeligheden mindsker Forbrugernes Køb af nyttige Varer, skal det give mere Beskæftigelse, maa jeg sige, at det er jo en fuldkommen Misforstaaelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Boeck-Hansen: Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at selv om man udfører et Arbejde, der ikke er til Fordel for noget produktivt, er det ingenlunde unyttigt i Almindelighed. Man udfører heldigvis et stort Arbejde for at forsørge sine Børn, man udfører ogsaa et stort Arbejde for at

forsørge sine gamle, og dette er et meget nyttigt Arbejde, selv om det ikke i Øjeblikket er produktivt.

Elgaard: Selvfølgelig maatte man ikke alene inden for Rigsdagsmedlemmernes Kreds, men ogsaa inden for den danske Befolkning med megen Interesse imødesæ Resultaterne af den første Rigsdagssamling, hvor Regeringspartierne havde den hele og fulde Magt. Der er jo intet fornuftigt Menneske, der forlanger, at Regeringens og Regeringspartiernes Lovforslags Virkninger skal vise sig ude i Befolkningen; før Tiden dertil er inde, men nu, da denne første Rigsdagssamling er sluttet, saa godt som, og man kan overse, hvilke Love der er eller vil blive gennemført, kan man ogsaa i nogen Grad bedømme, efter hvilke Linier og paa hvilke Omraader den nuværende Regering med Støtte af de to Partier, der bærer Regeringen, i hvert Fald fra Begyndelsen vil udnytte deres Arbejdsmuligheder; ved denne Bedømmelse fæster jeg da Opmærksomheden baade ved de Udtalelser, der er fremsat af de forskellige Ministre under Forslagenes Behandling, ved de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Statsminister baade i og uden for denne Sal, og ved de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og den ærede Ordfører for Det radikale Venstre har fremsat nu ved denne Lejlighed.

Vedrørende de Udtalelser, der fra flere Sider er fremkommet angaaende Samarbejde mellem Regeringspartierne og Oppositionen, og hvori man fra Regeringspartiernes Side synes at ville bebrejde os andre Mangel paa Vilje til Samarbejde, vil jeg gerne sige nogle Ord til Regeringen og Regeringspartierne. Efter et Valg, der har givet Regeringen den fulde Mulighed for at gennemføre sine Ønskeforslag, maatte man uvægerligt kunne slutte, at Regeringen i den første Rigsdagssamling, som kom efter en Periode, hvor der paa Grundlag af det forskellige Flertal i de to Ting gennem en Række af Aar havde været en Baggrund for Samarbejde med Oppositionen, et Samarbejde, hvis Muligheder vel nu var udtømt — i den første Samling, efter at Regeringen havde faaet den hele og fulde Magt, maatte man vente, siger jeg, at den ikke vilde være i Stand til eller vilde være saaledes præget i sin politiske Arbejdsindstilling, at det kunde resultere i Samarbejde. Og saadan er det da ogsaa gaaet i alt væsentligt. Der er ved Behandlingen af de enkelte Lovforslag, hverken fra de vedkommende Fagministres Side eller af Flertalspartiernes Udvalgsmedlemmer givet synderligt Udtryk — for ikke at sige det